

בס"ד, ערב שבת קודש

פרשת ויצא

ח' כסלו ה'תשפ"ו

גיליון מס' 8 (1899)

זמני הדלקת נרות ומוצש"ק

ח'ת	מוצ"ש	הד"נ	י-ם
5:53	5:15	4:00	י-ם
5:48	5:16	4:14	ת"א
5:50	5:14	4:03	חיפה

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק

כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

עד מתי צריך להבליג

נתיב הדרש

מקורמוס העויל

לכאורה תמוה מאוד, מדוע בכל העשרים שנה שהיה יעקב בבית לבן וסבל ממנו צרות ועוולות רבות, לא התקוטט ולא התווכח אתו, ורק לאחר שכבר התפטר ממנו, ודלק לבן אחריו ומישש את כל כליו, רב אתו יעקב – ויחר ליעקב וירב בלבן וגו', ואמר לו "מה פשעי ומה חטאתי כי דלקת אחרי" (לא, לו). והוכיח אותו על רמאותו ויחסו האכזרי אליו במשך עשרים שנות עבודתו.

אלא הענין הוא – מסביר בספר "בן אברהם" שלבן דלק אחריו בטענה של "למה גנבת את אלהי", והוציא קול ושמועה שנגב את ה"עבודה זרה" שלו, והיה יעקב ירא פן יצא חילול ה' – פן יאמרו הבריות שיעקב ואנשיו גם כן עובדים "עבודה זרה" ח"ו. לכן, כדי לבטל את הקול עשה אתו מריבה ופירסם לעיני כל את התנהגותו אתו במשך כל העשרים שנה, למען ידעו כולם שהוא שקרן ודבריו שקריים, אין בהם ממש, ורק בעלילה ובלבול בא עליו כמו בכל העשרים שנה.

וממשיך וכותב שם: ואתה בן אדם ראה והבן וקח מוסר, איך שעבור סבלו הוא, הבליג יעקב אבינו ושתק, ונתן ללבן לרמותו מאה פעמים ולא התקוטט ולא התווכח אתו, אבל כאשר הדבר נגע לכבוד שמים, מיד יצא לריב אתו ועשה את הכל שלא יצא ח"ו חילול ה'.

ובזה מסביר גם את הפסוקים "ויפרוץ האיש מאד מאד וגו', וישמע את דברי בני לבן לאמר: לקח יעקב את כל אשר לאבינו וגו' וירא יעקב את פני לבן והנה איננו עמו כתמול שלשום, ויאמר ה' אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך" וגו' (לעיל ל, מג).

הרי לכאורה תמוה, מדוע כל העשרים שנה שיעקב עבד קשה ביום ובלילה, ולבן רימה אותו מאה פעמים ושלל ממנו את כל אשר לו, לא הגיע זמנו לצאת, וגם אחרי שהתעשר ופרץ מאד גם כן לא הגיע זמנו עדיין לצאת, ורק כאשר בני לבן אמרו "לקח יעקב את כל אשר לאבינו ופני לבן לא היו עמו כתמול שלשום", אז אמר לו ה' "שוב אל ארץ אבותיך".

אך הוא אשר דברנו; כל זמן שלבן שיעבד את יעקב וקיפה ורימה אותו והשאירו בחוסר כל, לא היה צר ליעקב, כי קיבל את הכל באהבה וסבל ושתק, אבל אחרי ששמע שבני לבן עושים אותו לגנב ואומרים שלקח את כל אשר לאביהם, ואחרי שראה שלבן כבר אינו מתייחס אליו כמו אל "איש תם" שאפשר לרכוב עליו ולנצל ולרמות אותו, אלא מתייחס אליו כמו אל רמאי וגנב, אז נעשה לו צר מאוד שם, פן יוציאו עליו לבן ובניו שם רע שאין תוכו ככרו, וחשש שיצא מזה חילול ה', אז אמר לו ה' "שוב אל ארץ אבותיך".

בתחילת פרשתינו נאמר יוצא יעקב מבאר שבע וילך הרנה'.

הקשה כ"ק מרן אדמו"ר הרש"ב אשלג זצוק"ל: לכאורה, מדוע סובב על יעקב לצאת מבאר שבע, הרי 'באר שבע' מרמז על 'באר שובע', – מלא עם אור (בינה או הנק' בשלימותה) א"כ למה שיצא.

ועוד קשה, מדוע דווקא עליו ללכת 'הרנה', הרי 'הרן' משמע שיש הרון וכעס של השי"ת.

אלא, מכיוון שיעקב אבינו ע"ה קיבל את הברכות מאביו, היה צריך להגיע למקום ששם יכולים לחול הברכות, הביצוע היה צריך להיות דווקא בהרן, דהיינו במקומות המקולקלים והטמאים, איפה שהסמ"א שורה.

יעקב אבינו ע"ה הלך ללבן הרשע והיה צריך לעבור ניסיונות וכן את כל האירועים שהיו שם, עבד שבע שנים ללא ועוד שבע שנים לרחל, וגם בעיות עם התשלום, דווקא משם היתה צמיחתו.

כשהגיע יוסף לעולם הגיעה פרשה חדשה – יציאה מדרן, יוסף היה צריך לרדת למצרים (לשוין 'מוצא') ולגרום שגם יעקב ירד, וכל זה טוב; על מנת שדווקא שם במקומות הנמוכים והשפלים, יתרוממו, כדי להוציא את הניצוצות שנפלו לשם מחטאו של אדם הראשון.

השי"ת יעזור שנזכה לראות כבר את הגאולה השלימה בקרוב.

שבת שלום!

בשבילי הפרשה

ויפגע במקום (כה, א)

אמרו חז"ל (במס' ברכות, והובא אף ברש"י כאן) "אין ויפגע אלא לשון תפילה", ומפסק זה למדים שיעקב תיקן אז תפילת ערבית.

יש לומר בדרך רמז, על פי מה שאמרו חז"ל (סנהדרין מד): "לעולם יקדים אדם תפלה לצרה, שנאמר (איוב לו, יט) 'היערוך שועך לא בצר'", אמנם, גם אם לא הקדים תפילתו לצרה, אל ימנע מלבקש רחמים בעת הצרה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות י) "אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים".

וזה מה שאנו רואים כאן אצל יעקב – שהתפלל בעת צרה, כשנשאר רק עם מקלו והלך לישא אשה, וזהו שאמרו חז"ל כי "יעקב תיקן תפילת ערבית", שהכוונה שגם בעת "ערבית" – המרמז על חשכות וצרה, בכל זאת אל יתייאש האדם מן הרחמים, ויתפלל להשם יתברך שיעזרהו.

ויגד משה

והיה בכל יום הצאן המקושרות ושם יעקב את המקלות לעיני הצאן ליחמנה במקלות (ל, מא)

ידוע כי כל מעשי האבות הקדושים המה רמז, מוסר וסימון לבנים, להורותם את הדרך אשר ילכו בה באחרית הימים. ואפשר לומר שגם כאן עשה אבינו דבר זה להורות לרועי ישראל – הורים ומורים שבכל דור, איכה ירעו ואיכה ירביצו צאן מרעיתם, ואיכה יצלה בידם לחמם את לבם של צעירי הצאן בבואן לשתות מים חיים ממבוע התורה הקדושה, באופן שכל תקפו וגבורתו של עשו ולבן – המסיתים והמדיחים שבכל דור – לא יעצרו כח לכבות אש אהבתם לה' ולתורתו הקדושה.

והדרך היא על ידי שישומו כבוד לחכמים ולצדיקים,

וישתדלו לפאר ולרומם מעשיהם, ולהראות לכל את הטוב והנאה שבהם, ולשים זאת נוכח פני הצאן למען יראו ויתחממו לעשות כמתכונתם. וזה נרמז במה שיעקב הצניג את המקלות לעיני הצאן, כי ידוע מה שאמרו חז"ל בסנהדרין (כד): "מקל נועם – אלו תלמידי חכמים שבארץ ישראל", הרי שכינו את תלמידי החכמים והצדיקים בשם מקל.

חידושי רבי יוסף נחמיה

את עניי ואת יגיע כפי ראה אלוקים ויזכה אמש (לא, מב)
לכאורה קשה מה שאמרו חז"ל (ברכות ה) "גדול הנהנה מיגיע כפיו" – למה הוא גדול כל כך?

אבל באמת אין זו קושיא, כי ישנם כאלו שעושים מלאכה אבל אינם נהנים מזה, ואם היתה להם אפשרות לשבת בביתם בשלוחה ולא לעשות מלאכה היו נהנים יותר, ויש להם מזה צער שהם צריכים לעשות מלאכה, אבל מי שמאמין שהוא מושגח מהשם יתברך, או אז אף אם הוא עובד קשה – הוא שמה, מפני שידוע שכל הוא רצון הבורא ב"ה.

זהו "גדול הנהנה מיגיע כפיו" – היינו הגדולה היא בזה שיש לו הנאה שהוא עובד והוא מאמין בהשגחת הבורא ברוך הוא שהכל הוא מאתו יתברך, ומקבל באהבה, אז הבורא ב"ה ממשיך עליו גדולה ועשירות, והוא אינו גאה ויש לו מידת עני – ענווה.

כמו שמצינו אצל דוד המלך ע"ה שהיה מלך ישראל ואף על פי כן אמר "והנה בעניי הכינותי" (דברי הימים א כב, יד).

וזהו שאמר יעקב אבינו "את עניי ואת יגיע כפי" – היתה לו את מידתו של העני וקיבל הכל באהבה ובחדוה, ובוה ביטל ושבר את כח הסטרא אחרא – כוחו של לבן הרשע, ובעת שיצא מחרן הלך עם קדושה זו.

הרה"ק מהר"ש מבעלזא

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

דינים מנהגים ומעשים
בענין גזירות הציפורנים – ה

דבר ההלכה

מנהגם של גדולי ישראל: והזריא דהו שומר את ציפורניו שגזו בכל השנה ובערב פסח היה שורפם בשריפת חמין (חז"ל הובא בארוזות רכתי ח"א שבת מקה לכבוד שבת את ד).

הגריש"א: היה מנהג בנייר ושורפם בכל ערב שבת על הגז (פוסק יביעו חלק ב' פרשת ראה עמוד רצג).

בעל הקהילות יעקב' והגריש"ק זצ"ל: היו זורקים בבית הכסא (ארוזות רכתי ח"א שבת מקה לכבוד שבת את יד, הגריש"ק הובא בספר אלא ד' פרק כה את ט).

יש הנוהגים: לאסוף את כל הציפורנים מכל ימי חייהם בצנצנת, וכשנפטר האדם קוברים אותו עם הצנצנת (וכך נהגו בגריש"א).
לשרוף מיד או לשומרים: יש אומרים: שיש לשרוף מיד לאחר הנטילה, **הטעם:** לפי שיש שיטות בראשונים (רבי יהונתן מלונגל מו"ק יח, א) שהציפורנים מוזקות דווקא באותו יום של הנטילה ואם כן ודאי שיש להזדרז ולשורפם (שו"ת יועץ יוסף ח"א קב).
טעם אחר: לפי שהשומרים הרבה זמן יכול לבוא בהם לידי תקלה, ואף שאינו נקרא רשע מכל מקום צדיק ודאי שאינו (חוט שני שבת עמוד סב).

עומק הקבורה בקרקע: יש אומרים: שאין צריך להפוך עמוק אלא כל שמכוסה בעפר, ולא יועיל שישליכם לבור בלי כיסוי (קובץ תשובות הגריש"א ח"ד יב).

חומת המתאים לקצוץ ציפורניה: שאין לקצוץ אלא בערב שבת וערב י"ט (משנ"ב רס ס"ק א) **הטעם:** לפי שהם זמני שמחה.

יש הנוהגים לומר לכבוד שבת: לפני הקציצה יאמר בפה מלא "לכבוד שבת קודש" (יסוד וישרש העבודה שער העליון פרק א).

יש אומרים: שיקוץ מיום ד' ואילך ולא קודם, **הטעם:** כדי שהתיקון יהיה לכבוד שבת, שעד יום רביעי שייך לשבוע שעבר, ומיום ד' הוא משבוע הבא (אבודרהם סדר נטילת צפרנים הובא בדברי משה סימן רמא).

בענין הנטילה ביום חמישי נדון בשבוע הבא בס"ד

הרה"ק רבי אברהם דוב בן הרה"ק רבי דוד אויערבוכ – מגיד מישרים דהאמעלניק, והתן רבי נתן נטע אב"ד אווריטש, לאחר פטירת אביו הקדוש מילא את מקומו תקופה קצרה, עד לפטירת חותנו הקדוש, שאז ישב על כסאו כרב אב"ד אווריטש. הסתופף בצלו של הרה"ק בעל ה"מאור עינים" מטשערנאביל, וכן היה מתלמידי הרה"ק מבארדיטשוב. בשנת תק"צ לערך עלה לארץ הקודש וקבע מושבו בעיר הקודש צפת. בשנת תר"א פרצה מגפה נוראה בצפת שהפילה חללים רבים, ורבינו נדלה אף הוא במחלה זו. ביי"ב לחודש כסלו שנת תר"א נאסף אל עמיו, והמנופה נעצרה. השאיר אחריו ברכה את ספרו "בת עין".

הרה"ק מאוריטש זי"ע סיפר לתלמידיו שכשהיה נער בן תשע שנים למד פעם בליל שישי כל הלילה ברוב התמדה, ולמחרת ביום שישי הכינה לו זקנתו תבשיל של בשר, וחשב לעצמו מה יום מיומייים שהכינה לו תבשיל משובח כזה. והבין שהוא משום שראתה אותו לומד כל הלילה, והצטער על כך מאוד, ומרוב צער ועונגות נפש נשך את עצמו, ותלש מידו חתיכת בשר. והפטיר הרה"ק: מפני מה אני מספר לכם את הסיפור הזה, שלא תחשבו שעל ידי אכילת עוף ואיטריות גדלים לאדם גדול...

פעם אחת נתקשה רבי שמואל העליר ברמב"ם ולא עלה בידו ליישב דבריו, והלך להרה"ק מאוריטש זי"ע שיבאר לו דברי הרמב"ם. אמר לו הרה"ק, שיבוא אליו לאחר תפילת המנחה. לאחר מנחה בא הוא אל הרה"ק בשנית, ועיין בהרמב"ם רגע כמימריה ותיקף הסביר לו את הדברים מאירים כשמש בצהרים. ונתפעל רבי שמואל מאוד מפירושו, ועוד יותר מכך נתפעל מזה שהשיב לו על אתר. נענה אליו האוריטשער זי"ע ואמר לו: האמן לי, קשה יותר להתפלל תפילת מנחה רגילה, מלתרין רמב"ם מוקשה.

הרה"ק מאוריטש זי"ע אמר, שהיות ובערב פסח טרודים מאוד בנקיון הבית ובהכנתו לקראת החג, ומצוי שהרבה אנשים אינם יכולים לשהות בביתם מפני שהבית אינו מתנהל כבכל ימות השנה, ועקב כך באים לבית הכנסת, לכן התקין תקנה בעיר שאסור לסייד או לצבוע את בתי המדרש בערב פסח (כנראה כן נהוג היה פעם לעשות), כדי שיהיה לאנשים מפלט מחוץ לביתם.

נלקט בס"ד מהספר "מקנים אתבונן"

שנעשתה צר ואויב שלו, והוא נעשה שונא שלה, ורע ההוא – שהוא יצר הרע, שולט עליו, עד שהוא מקטרג עליו בעולם הזה ובעולם הבא.

תא הזי האי רע וכו': בוא וראה: רע הזה שהוא יצר הרע, שולט על העולם בהרבה אפנים, והרבה ממשלה יש לו בעולם, והוא נחש העריץ, שחטא בו אדם הראשון, ובני העולם נכשלים בו, וממשיכים אותו עליהם עד שמוציא נשמתם מזהם.

ותא הזי כד איהו וכו': ובוא וראה, כאשר הוא – היצר הרע, שולט, שולט על הגוף, וכיון ששולט על הגוף, יוצאת ממנו הנשמה, כי מכיון שהגוף נטמא הנשמה עולה ממנו. ואינו שולט להוציא נשמתו של אדם, עד שמקבל רשות. והרבה הם הבאים מצד היצר הרע ושולטים בעולם. ולמדנו, שכל המעשים שנעשו בעולם הם שולטים בהם, שעל ידי פיתויים נעשו, ויש לו ממונים ומשרתים, כולם משרתים כמעשי העולם. כלומר, שמפתים בני אדם לעשות מעשים רעים.

ועל דא איהו קין וכו': ועל כן הוא קין של השמאל, ובארוהו, שיש קין לימין ויש קין לשמאל. וזה הקין של השמאל, הוא "קין כל בשר". "קין כל בשר" נקרא, ואינו נקרא "קין כל רוח". וסוד הדבר הוא שיש ב' קצים, זה הוא קין, וזה הוא קין, זה הוא קין על בשר – דהיינו הממונה על הגוף. וזהו הוא קין על רוח – שהוא הממונה על רוח האדם. משום זה, זה פנימי – דהיינו הקין של רוח, וזה היצון – דהיינו הקין על בשר. זה הפנימי קדוש, וזה ההיצון הוא טמא. וכבר בארנוהו.

פירוש הסולם פר' ויצא סעיפים קט – קיד

דבר אחר "ויצא יעקב" (בראשית כה) וכו': רבי אבא פתח ואמר: "אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת" (תהלים קו). "אשרי שומרי משפט" – אשרי הם ישראל, שהקב"ה נתן להם תורת אמת לעסוק בה יום ולילה, כי כל מי שעוסק בתורה יש לו חירות מכל דבר, חירות מן המות – שאינו יכול לשלוט עליו, ובארוהו, כי כל מי שעוסק בתורה ונתאחז בה, נתאחז בעין החיים. ואם מרפה את עצמו מעין החיים, הרי עין המות שורה עליו ומתאחז בו. וזהו שכתוב "התרפית ביום צרה צר כחכה" (משלי כד). "התרפית", פירושו, אם הרפה ידיו מתורה.

"ביום צרה צר כחכה": שואל: מהו "צר כחכה", ומשיב: "צר כח כה", דהיינו נוטריקון של "כחכה". ושיעור הכתוב הוא, כי המתרפה מתורה, או צר כה השכינה הנקראת כה. ואינה מגינה עליו. כי השכינה היא תמיד בימין, ומשמרת את האדם תמיד, כשהולך בדרכי התורה, ואז היא דוחה את הרע לחוץ, שלא יקרב אל האדם, ולא יוכל לקטרג עליו. וכשהאדם נוטה מדרכי התורה, ומתרפה ממנה, אז צר כה כ"ה – שהיא השכינה, משום שאותו הרע שהוא "שמאל", שולט על האדם, והוא דוחה את כה הוו – שהיא השכינה, לחוץ, עד שנעשה צר לו המקום כמזור ובמצוק.

דבר אחר "צר כחכה": פירוש אחר על הכתוב צר כחכה, כי כשהאדם אוחז בדרכי התורה, הוא אהוב למעלה ואהוב למטה. ונעשה אהובו של הקב"ה, כמו שאתה אומר, "זה אהבו" (שמואל ב' יא), שהיה אהובו של הקב"ה ואהב אותו. וכאשר האדם נוטה מדרכי התורה, אז צר כה, כ"ה – שהיא השכינה,

היתה זו שעת בוקר מוקדמת. הקלגסים האורזים פשטו על פני הבלוקונים והעירו בקולות צריחה מחרישי אוזניים את ה"מוזלמנים", שעדיין נותרו בחיים בנס. לקום לקראת יום חדש של עבודת כפיה מפרכת. ניתנה להם שהות של כרבע שעה על "לאפל", שהוא בלשון הרשעים "שעת מסדר והתעמלות", אשר למעשה היתה שעת התעללות והשפלה במגרש הריק, כשהאומללים מפרפרים בכפור העז והצורב.

לא הרחק מן הבלוקונים כבר רתה דוד הקפה. כל המחנה איך ריץ לקבל את ספל הקפה המהביל, שלא לאחר הלילה "לאפל". ספל זה היה סם חיים לשלד העצמות המצומק. יודעי דבר אמרו, שעל אף טעמו המר והתפל של הקפה, הוא הכיל בכל זאת כמות מסוימת של סוכר, שהיה חיוני כל כך לגוף המעונה והמורעב.

באותה עת הודגב באחד הבלוקים תור של כמה מאות יהודים, שביקשו לזכות, ולו רק לרגע קט, במצוה הנשגבה של הנחת תפילין. כל אחד קיבל את התפילין היקרות להנחה המופה בלבד ואמירת הפסוק הראשון של "שמע ישראל", או לפעמים גם בלי אמירה כלל. ליותר מזה לא הספיק הזמן הקצר.

יהודים אלה ויתרו מידי בוקר כמשך השנים תש"ג ותש"ד, על מנת משקה חם, כדי לקיים במסירות ובשמחה את המצוה היקרה של קבלת עול מלכות שמים על ידי קשר אמין וחזק עם העומד ישראל בתפארה. רגעים אלה של העמידה בתור היו רגעי התעלות, שבהם התרוממו מנפחים רבים מאדמת המחנה האורז. היה זה מעין "לשם יהודי", שהוכיח שוב ושוב את העבר המפואר של תורה וחסידות, את ההכנות הגדולות לפני הנחת התפילין הקדושות המחייבות גוף נקי. זכרונות אלה ליבו את אש הנשמה, לבל תתעמעם. והימנו את הגוף הקופא בקור. כאן היתה משמעות מיוחדת לדברי בעל ה"שפת אמת" על מצות תפילין: "זרמוז חזיל", מט בכתפי שנים פת באפריקי שנים – 'בכתפי' לקבל עול מלכות שמים על שכמם, ו'באפריקי' – לפרוק שעבוד הסיטרא אחרא – שעבוד המתגלם כל כך עלי ידי הודים האורזים, הנאצים ימ"ש...

נשאלת השאלה, כיצד זכו הללו בזוג תפילין, בעת שהעמלקים נלחמו מלחמת הרמה נגד דת ישראל וקודשיה? מספר אחד מאותה חבורה, החסיד ר' אפרים, שנמנה עם אלה שלא נכנעו:

"אותו מחנה לא היה אלא מחנה העבודה שליד מחנה המוות הידוע לשמצה 'אשוויץ'. כשהגענו למחנה האורז הסירו מעלינו את כל בגדינו וערכו בנו חיפוש מדוקדק ומעליב, כך שלא יכולנו להכריח אפילו מחט פשוטה.

לאחר החיפוש הלבשונו בגדי אסירים וקיעקעו על זרוענו את המספר הידוע. כשנכנסנו לבלוק התאספו כמה מאנ"ש למכם עצה איך להשיג לפחות זוג אחד של תפילין.

אז נודע לנו, כי מעבר לגדר השירותים נמצאים אנשי הזונדר קומנדו האומללים, שמתפקידם להבעיר אש במשרפות הגדולות, לשרוף גופות המומתים ולפור את האפר על פני השדות.

גם הם רעבו ללחם כמונו, אך היתה להם גישה יותר

קלה לערמות החפצים שנשדדו מן המומתים. יצרנו אתם קשר והגענו לידי הסכם חליפין, שהם ימציאו לנו זוג תפילין ושופר, תמורת כמה מנות טובות של לחם. אמנם מנות הלחם היו בגדר פיקוח נפש, אך על מצוה זו מסרו ישראל קדושים את נפשם

בכל הדורות והזמנים. כך זכינו לזוג תפילין, שהיה עמנו במשך כל ימי שהותנו במחנה.

כמתוך חלום סיומים נזכר האיש, שפעם אחת בהגיע משלוח חדש של יהודים למחנה, פגש ביניהם אחד מאברכי אנ"ש. הוא ריץ לקראתו ובישר לו בשמחה: "דע כי יש ברוך השם תפילין במחנה..."

לבסוף נאנה האיש ואמר: "האמן לי, שאני מאחל לעצמי, הלוואי שהייתי חש גם כיום בהנחת תפילין אותה תחושת קדושה שבה הייתי שרוי בעת ההנחה החמופה של התפילין במחנה האימים ההוא..."

לוקט מ"אלפי שנעך"

שביל לזכר

שאלות בחומש – פרשת השבוע – עם רש"י

(בצורת מבחן אמריקאי)

א. מה לומדים מהמילים "שוב אל ארץ אבותיך"?

א) לא לסמוך מדרך האבות. ב) שבעוד שמחזיר למצא, אי אפשר להשרות את השכינה עליו. ג) לא לצאת מארץ ישראל שלא לצורך. ד) תשובות א' ב' נכונות.

ב. מדוע מתה רחל בדרך?

א) כיון שנתקשתה בלדתה. ב) בגלל שיעקב אמר "לא יהיה". ג) כדי שיוכלו בניה להתפלל שם בעת צרתם. ד) משום שאמרה "מתה אנכי".

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן כ"ה

ג. מדוע אסור לרוץ כשיצאים מבית הכנסת?

א) משום כבוד התורה. ב) כי מראה בכך שהתעכבות בבית הכנסת – למשא עליו. ג) כיון שזה דרך ביוון. ד) כיון שרק לדבר מצוה מותר לרוץ.

ד. איך צריך לומר את תפלת "עלינו לשבח"?

א) בשמחה רבה. ב) באימה וביראה. ג) בלי להתעסק במשהו אחר. ד) בכוונה גדולה.

לוח חדף דיומי בזוהר עם פירוש הסולם מחזור יא (תשפ"ו)				
יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	ט כסלו	בראשית זוהר חדש	קפב-קפג	תקנב-תקסח
א'	י כסלו	בראשית זוהר חדש	קפז-קצ	תקסח-תקפח
ב'	יא כסלו	בראשית זוהר חדש	קצא-קצו	תקפח-תרט
ג'	יב כסלו	בראשית זוהר חדש	קצז-ד	תרט-תרנב
ד'	יג כסלו	בראשית זוהר חדש	ד-ה	תרנב-תרנז
ה'	יד כסלו	בראשית זוהר חדש	ה-ו	תרנז-תרסג
ו'	טו כסלו	בראשית זוהר חדש	ו-ז	תרסג-תרפח
שבת	טז כסלו	בראשית זוהר חדש	ז-ח	תרפח-תשז

